

De același autor
la Editura Nemira au apărut:

Ilion
Hyperion
Căderea lui Hyperion

DAN SIMMONS s-a născut în 1948 în statul american Illinois și a crescut în Vestul Mijlociu. În 1970 a absolvit Colegiul Wabash și a fost recompensat cu Premiul Phi Beta Kappa pentru excelență în ficțiune, jurnalism și artă. A urmat Washington University din St Louis, după care a lucrat optsprezece ani în învățământul primar. Prima povestire i-a fost publicată în 1982, iar primul roman în 1985. Din 1987 este scriitor liber-profesionist. Dan Simmons a devenit faimos în 1989, când a câștigat premiile Hugo și Locus cu romanul *Hyperion*, a cărui structură este inspirată din *Decameronul* și *Povestiri din Canterbury*. Simmons a abordat de-a lungul carierei sale literare diverse genuri, combinându-le uneori în cadrul aceluiasi volum: science fiction, horror, fantasy și roman polițist. Dintre lucrările sale amintim: *Song of Kali* (Premiul World Fantasy, 1986), *Carrion Comfort* (premiile Bram Stoker, Locus și British Fantasy, 1990), *Hyperion* (premiile Hugo și Locus, 1990, Ignotus, 1991, și Seiun, 1995), *Entropy's Bed at Midnight* (Premiul Locus, 1991), *Căderea lui Hyperion* (premiile Locus și SF Chronicle, 1991, British SF, 1992, și Seiun, 1996), *Prayers to Broken Stones* (Premiul Bram Stoker, 1992), *Summer of Night* (Premiul Locus, 1992), *Children of the Night* (Premiul Locus, 1993), „This Year's Class Picture” (premiile World Fantasy, Bram Stoker și Sturgeon, 1993, Seiun, 1999), „Death in Bangkok” (premiile Bram Stoker și Locus, 1994), *Fires of Eden* (Premiul Locus, 1995), *The Rise of Endymion* (premiile Locus și SF Chronicle, 1998), „Orphans of the Helix” (Premiul Locus, 2000), *A Winter Haunting* (Premiul International Horror Guild, 2003), *Ilion* (Premiul Locus, 2004).

S dan Simmons olimp

Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

NEMIRA

Elena din Troia se trezește imediat înaintea zoriilor, în sunetele sirenelor ce anunță raidul aerian. Pipăie peste pernele patului, dar amantul actual, Hockenberry, a dispărut – a plecat din nou în noapte înainte de trezirea servitorilor, purtându-se așa cum face întotdeauna după nopțile lor de iubire, de parcă ar fi făcut ceva rușinos, furișându-se fără îndoială chiar acum spre casă pe aleile dosnice și străduțele lăturalnice pe care torțele ard atât de puțin luminos. Elena gândește că Hockenberry este un bărbat straniu și trist. Apoi își reamintește.

Soțul meu este mort.

Faptul acesta, uciderea lui Paris în duel cu nemilosul Apollo, se petrecuse în urmă cu nouă zile – marea ceremonie funerară, care-i implica atât pe troieni, cât și pe ahei, va începe peste trei ore, dacă nu cumva carul de luptă zburător aflat deasupra cetății va distruge complet Ilionul în minutele următoare –, însă Elena tot nu poate crede că Paris al ei nu mai

există. Paris, fiul lui Priam, înfrânt pe câmpul de bătaie? Paris, mort? Paris azvârlit în adâncul grotelor întunecate ale lui Hades, lipsit de frumusețea trupului sau de eleganța gesturilor sale? Inimaginabil! Este vorba despre *Paris*, frumosul flăcău-copil care a furat-o de la Menelau, pe lângă străji și peste pajiștile verzi ale Lacedemonei. Este vorba despre Paris, cel mai tandru amant al ei, chiar și după deceniul acesta lung de război obositor, bărbatul la care ea s-a referit adesea în taină ca fiind „bidiviul ferecat la iese și hrănit cu orz“.

Elena coboară din pat și se îndreaptă către terasa exterioară, dând în lături perdelele vaporose, când iese în lumina dinaintea zorilor. Este mijlocul iernii și marmura se simte rece sub tălpile-i desculțe. Cerul este încă destul de întunecat ca să poată zări patruzeci-cincizeci de proiectoare ce împung în sus, căutând zeul sau zeița și carele lor de luptă zburătoare. Explozii înăbușite de plasmă unduiesc peste jumătatea de dom a câmpului de forță moravec, care protejează cetatea. Brusc, o mulțime de raze de lumină coerentă – lănci albastru-compact, verde-smarald, roșu-sângerieu – țâșnesc ascendent din defensivele de pe perimetrul Ilionului. Sub ochii Elenei o singură și uriașă explozie zguduie cvadrantul de miazănoapte al cetății, expediindu-și unda de șoc în ecouri peste turnurile fără vârfuri ale Ilionului, fluturând cârlionții părului lung și negru care cad pe umerii femeii. În ultimele săptămâni zeii au început să utilizeze bombe materiale

pentru a străpunge câmpul de forță, bombe ale căror învelișuri monomoleculare decalează fazic cuantic prin câmpul moraveilor. Cel puțin așa au încercat să-i explice Hockenberry și Mahnmur, micuța și amuzanta creatură din metal.

Elenei din Troia nu-i pasă câtuși de puțin de mașini.

Paris este mort. Gândul este pur și simplu insuportabil. Elena fusese pregătită să moară alături de el în ziua în care aheii, conduși de fostul ei soț, Menelau, și de fratele său Agamemnon, spărseseră în cele din urmă zidurile, așa cum trebuiau s-o facă potrivit prietenei ei, profetesa Cassandra, ucigând toți bărbații și toți copiii de sex masculin, siluindu-le femeile și purtându-le în robie pe insulele grecești. Elena fusese pregătită pentru ziua *aceea* – pregătită să moară de propria-i mână sau de spada lui Menelau –, dar, cumva, nu crezuse niciodată cu adevărat că dragul, înfumuratul și semizeul Paris, bidiviul ei, frumosul ei soț-războinic, ar putea muri cel dintâi. De-a lungul a peste nouă ani de asediu și bătălii glorioase, avusese încredere în zei că-i vor păstra iubitul viu și neatins și în așternutul ei. Și așa făcuseră. Iar acum îl uciseseră.

Își reamintește ultima imagine a soțului ei troian, cu zece zile în urmă, când ieșise din cetate pentru a se duela cu zeul Apollo. Paris nu arătase niciodată mai încrezător în armura-i de bronz magnific sclipitor, cu capul lăsat pe spate, părul lung fluturându-i peste umeri precum coama unui armăsar, dinții albi scânteind sub privirile și ovațiile Elenei și ale altor mii de

troieni de pe zidul aflat deasupra Porții Scheiene. Picioarele lui repezi îl purtaseră iute, „vesel și strălucitor întru faima-i“, așa cum bardului preferat al regelui Priam îi plăcea să cânte. Dar în ziua aceea îl purtaseră iute spre propria lui moarte, sub mâinile furiosului Apollo.

Iar acum este mort, gândește Elena, și, dacă veștile murmurate pe care le-am auzit fără să vreau sunt adevărate, trupul îi este un leș ars și găurit, oasele rupte, desăvârșita față aurie hârcă de cenușă rânjind respingător, ochii albaștri topiți în zdrențe unsuroase de carne friptă ce-i spânzură din pomeții mistuiți ca... – primele bucăți – asemenea primelor bucăți carbonizate din ofrande, scoase din focul sacrificial deoarece au fost socotite nedemne. Elena se înfioară în vântul rece sosit odată cu zorii și privește fumul care se ridică deasupra acoperișurilor Troiei.

Trei rachete sol-aer din tabăra aheenă din miazăzi vuiesc spre cer, în căutarea carului de luptă zburător ce se retrage. Îl întrezărește – o scânteiere efemeră, intensă ca luceafărul dimineții, urmărită de dărele de condens ale jeturilor rachetelor grecești. Fără avertisment, punctulețul sclipitor decalează cuantic din vedere și lasă pustiu cerul dimineții. *Zburați înapoi pe Olimpul vostru asediat, lașilor!* gândește Elena din Troia.

Sirenele de încetare a raidului încep să jelească. Strada care trece pe sub odăile ei din palatul lui Paris, aflat atât de aproape de palatul năruit al lui Priam, se umple iute cu oameni care aleargă, grupuri de bărbați

cu găleți care se grăbesc spre miazănoapte prin apus, unde fumul continuă să se ridice în văzduhul iernii. Mașini zburătoare moravece zumzăie peste acoperișuri, iar trenurile lor de asolizare ghimpate și turelele proiectoare le fac să semene perfect cu viespi chitinoase negre. Unele dintre ele, Elena știe din experiență și din poveștile nocturne ale lui Hockenberry, vor zbura în ceea ce el numește „acoperire aeriană“, prea târziu pentru a fi de ajutor, în timp ce altele vor contribui la stingerea incendiului. Apoi troienii și moravecii laolaltă vor scoate, ore în șir, trupuri stâlcite de sub ruine. Întrucât îi cunoaște aproape pe toți din cetate, se întreabă buimacă cine va fi în rândurile celor trimiși în neînsoritul Hades atât de devreme în dimineața aceasta.

Dimineata funeraliilor lui Paris. Iubitul meu... Prostuțul și înșelatul meu iubit!

Își aude servitoarele începând să se foiască. Cea mai vârstnică dintre ele – bătrâna Aitra, fostă regină a Atenei și mama regelui Tezeu, până ce a fost luată în captivitate de frații Elenei drept răzbunare pentru răpirea surorii lor – stă în pragul iatacului.

– Stăpână, doriți ca fetele să vă pregătească baia? întreabă Aitra.

Elena încuviințează. Privește cum cerul se mai luminează puțin – fumul se îndesește spre miazănoapte prin apus, apoi se destramă, pe măsură ce brigăzile cu găleți și mașinile de pompieri moravece stăpânesc focul, se uită un moment la viespile rocvece

Ilion
Hyperion
Căderea lui Hyperion

DAN SIMMONS s-a născut în 1948 în statul american Illinois și a crescut în Vestul Mijlociu. În 1970 a absolvit Colegiul Wabash și a fost recompensat cu Premiul Phi Beta Kappa pentru excelență în ficțiune, jurnalism și artă. A urmat Washington University din St Louis, după care a lucrat optsprezece ani în învățământul primar. Prima povestire i-a fost publicată în 1982, iar primul roman în 1985. Din 1987 este scriitor liber-profesionist. Dan Simmons a devenit faimos în 1989, când a câștigat premiile Hugo și Locus cu romanul *Hyperion*, a cărui structură este inspirată din *Decameronul* și *Povestiri din Canterbury*. Simmons a abordat de-a lungul carierei sale literare diverse genuri, combinându-le uneori în cadrul aceluiași volum: science fiction, horror, fantasy și roman polițist. Dintre lucrările sale amintim: *Song of Kali* (Premiul World Fantasy, 1986), *Carion Confort* (premiile Bram Stoker, Locus și British Fantasy, 1990), *Hyperion* (premiile Hugo și Locus, 1990, Ignotus, 1991, și Seiun, 1995), *Entropy's Bed at Midnight* (Premiul Locus, 1991), *Căderea lui Hyperion* (premiile Locus și SF Chronicle, 1991, British SF, 1992, și Seiun, 1996), *Prayers to Broken Stones* (Premiul Bram Stoker, 1992), *Summer of Night* (Premiul Locus, 1992), *Children of the Night* (Premiul Locus, 1993), „This Year's Class Picture” (premiile World Fantasy, Bram Stoker și Sturgeon, 1993, Seiun, 1999), „Death in Bangkok” (premiile Bram Stoker și Locus, 1994), *Fires of Eden* (Premiul Locus, 1995), *The Rise of Endymion* (premiile Locus și SF Chronicle, 1998), „Orphans of the Helix” (Premiul Locus, 2000), *A Winter Haunting* (Premiul International Horror Guild, 2003), *Ilion* (Premiul Locus, 2004).

S dan Simmons

olimp

..

Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

NEMIRA

Strada CP 1000000, București - România
0116000, 0116000

Partea 3-A
București, Editura Publishing House, 2010

2 vol.
ISBN 978-606-8134-70-5
Vol. 2 - ISBN 978-606-8134-70-5

1. Ficțiune, Roman, 2010

ISBN 978-606-8134-70-5

Den Simion

0116000

© 2010 by Den Simion

© 2010 by Den Simion

Redactor: Florin Popescu DANIA

Traducător: Alina Maria CSUKOR

Traducător: Alina Maria CSUKOR

Orice reproducere, totală sau parțială, este interzisă

În caz de încălcare a drepturilor de autor, editura va fi responsabilă

și se va obliga să plătească, la cererea autorului, o sumă de 100.000 lei

ISBN 978-606-8134-70-5

La comandă se plătește în avans 20% pentru materialul necesar

Comanda se poate face și prin intermediul site-ului www.libris.ro

Harman căzu prin întuneric cu Ariel o durată de timp care i se păru imposibil de lungă.

Când aterizară, nu fu o prăbușire fatală la baza lui Golden Gate din Machu Picchu, ci o bufnitură moale pe un sol de junglă acoperit cu humus și frunze acumulate de secole.

Amețit pentru o secundă, nu-i veni pur și simplu să creadă că nu murise, dar apoi se sculă nesigur, îmbrânci în lături forma micuță a lui Ariel – deși acesta se îndepărtase deja grațios, parcă dansând, de lângă el – și rămase în picioare, clipind în beznă.

Beznă! În Golden Gate fusese ziuă. Acum se afla... altundeva. Oriunde ar fi fost acest altundeva, cu excepția feței întunecate a planetei, Harman știa că se găsea în adâncul junglei. Noaptea mirosea a fecunditate și putreziciune, aerul bogat și umed i se lipea de piele aidoma unei pături ude – cămașa lui se îmbibă imediat și-i atârna moale pe lângă corp – și de jur împrejur în noaptea aparent impenetrabilă se auzeau zumzete de

insecte și foșnete de ferigi, palmieri, hățșuri, insecte, creaturi mici și mari. Le îngădui ochilor săi răstimp să se adapteze, ridică mâinile strânse în pumni, cu speranța că Ariel va reapărea în raza de lovire a brațelor sale, după care lăsă capul pe spate și zări indicii de lumină stelară prin interstiții minuscule din frunziș, hăt, hăt deasupra.

Peste încă un minut distinsă silueta asexuată, pală, aproape spectrală, a lui Ariel strălucind slab la trei metri de el.

– Du-mă-napoi, mârâi.

– Unde înapoi?

– La Pod. Sau la Ardis. Dar fă-o *imediat*.

– Nu pot.

Vocea asexuată era înnebunitoare, insultătoare.

– Ba o *s-o faci*, mârâi Harman. O *s-o faci imediat!* Indiferent de felul în care m-ai adus aici, du-mă înapoi. *Imediat!*

– Și dacă nu, ce se va-ntâmpla? Întrebă silueta strălucitoare din întunericul junglei.

Vocea lui Ariel suna ușor amuzată.

– O să te-omor, spuse el sec.

Își dădu seama că vorbea serios. Ar fi putut sugruma creatura aceasta jalnică, verde-alburie, ar fi putut să-i stoarcă viața din trup și apoi să scuipe pe cadavru. Și atunci *vei rămâne rătăcit într-o junglă necunoscută*, avertiză ultima părțică rațională din mintea lui. O ignoră.

– Vai de mine, rosti Ariel simulând teroarea. Voi fi gădilat până la moarte.

Harman sări, cu brațele întinse. Forma micuță – puțin mai înaltă de un metru – îl prinse în mijlocul saltului și-l azvârli zece metri în junglă, prin frunze care se rupseră și liane ce pârâiră.

Bărbatul avu nevoie de aproape două minute pentru a-și regăsi suflul și de încă unul ca să se ridice în genunchi. Înțelese imediat că dacă Ariel i-ar fi făcut asta altundeva – de pildă, în Golden Gate din Machu Picchu, unde fuseseră cu un minut în urmă –, i-ar fi rupt spinarea. Se sculă iarăși în picioare pe humusul gros, își sili ochii să distingă prin bezna înconjurătoare, se împinse și-și croi drum înapoi prin liane și vegetația deasă, până în luminișul mic unde aștepta Ariel.

Spiritul nu mai era singur.

– Ia privește, rosti Ariel pe ton conversațional încântat, suntem mai mulți!

Harman se opri. Acum putea să vadă mai bine în lumina stelelor care se filtra de sus în poieniță, iar ceea ce zări îl făcu să se holbeze.

În luminiș, sub arbori și printre ferigile și lianele de după aceștia, se găseau cel puțin alte cincizeci-șaizeci de forme. Nu erau oameni, dar nici voynicși, sau *calibani*, sau orice alte creaturi bipede pe care să le fi văzut în cei nouăzeci și nouă de ani și nouă luni de viață a sa. Formele acestea umanoide semănau cu niște schițe grosolane de oameni – scunde, cu foarte puțin mai înalte decât micuțul Ariel, și, asemenea lui, cu piele transparentă și organe plutind în fluidul verzui. Însă pe când Ariel avea buze, obraji, nas și ochi de tânăr sau tânără,

cu trăsături fizice și mușchi ce puteau fi asociați corpului omenesc, fapăturile acestea mărunte și verzi nu aveau nici guri, nici ochi de om – sub lumina stelelor, ele îl priveau pe Harman prin puncte negre, care ar fi putut să fie bucăți de cărbune de pe chipurile lor –, iar de la trupurile ce păreau lipsite de oase și până la mâinile cu trei degete, nu păreau să dețină vreo identitate.

– Nu cred că mi-ai întâlnit tovarășii slujitori, rosti Ariel cu glas blând, și gesticulă cu o întoarcere feminină de mână spre mulțimea de forme din umbre. Unelte pentru acest tărâm de jos, ei au fost lepădați înainte de nașterea semenilor tăi. Au nume diferite – Prospe-roimea Sa le spune-n fel și chip, după hatâr –, totuși se aseamănă mai degrabă cu mine, trăgându-se din clorofilă și ’comandatele lăsate în pădure s-o măsoare în vremea dinaintea post-oamenilor. Ei sunt *zekii* – ajutoare, muncitori și prizonieri cu toții, și cari dintre noi nu iaște toate acestea?

Harman se uită la formele verzui. Ele îl priveră fără să clipească.

– Prindeți-l, sâsâi Ariel.

Patru *zeki* înaintară – se mișcau cu o grație lină la care bărbatul nu s-ar fi așteptat din partea unor forme ca din turtă dulce – și înainte ca el să fi putut fugi ori lupta, doi îl prinseră cu strânsori de fier din câte trei degete. Al treilea *zek* se aplecă foarte mult, fără să respire, până ce pieptul său lipsit de trăsături anatomice atinse tunica deasupra pieptului lui Harman, iar al patrulea apucă mâna bărbatului – așa cum Ariel o

apucase pe a lui Hannah doar cu puțin timp înainte – și o trase brusc prin pielea verde, ca o membrană care cedă, a pieptului celui de-al treilea *zek*. În palma lui, Harman simți cum organul-inimă moale aproape veni la el ca un animal de companie, după care cuvintele nerostite îi răsunară în creier...

NU-L ENERVA
PE ARIEL
TE
VA UCIDE
DUPĂ O TOANĂ.
VINO
CU NOI
ȘI NU FACE
EFORTURI
DE ÎMPOTRIVIRE.
ESTE SPRE BINELE TĂU
ȘI AL
DOAMNEI TALE
ADA
SĂ VII CU NOI
ACUM.

– De unde știți despre Ada? răcni Harman cu glas răsunător.

VINO